

De Verovering

De maesters van de Citadel die de geschiedenis van Westeros optekenen, hebben de afgelopen driehonderd jaar Aegons Verovering gebruikt als basis voor dateringen. Geboortes, sterfgevallen, veldslagen en andere gebeurtenissen zijn gedateerd met NdV (Na de Verovering) of VdV (Voor de Verovering).

Belezen geleerden weten dat zo'n datering verre van exact is. Aegons Verovering van de Zeven Koninkrijken vond niet in een enkele dag plaats. Tussen Aegons landing en zijn kroning in Oudstee verstreken ruim twee jaar... en nog was de Verovering niet voltooid, want Dorne was nog niet onderworpen. De sporadische pogingen de Dorners in te lijven duurden de rest van koning Aegons bewind en een goed deel van dat van zijn zonen voort. Het is dus onmogelijk een exacte einddatum van de Veroveringsoorlogen te geven.

Zelfs over de begindatum bestaan de nodige misvattingen. Velen nemen ten onrechte aan dat het bewind van koning Aegon I Targaryen begon op de dag dat hij voet aan wal zette bij de monding van de Zwartwaterstroom, aan de voet van de drie heuvels waarop Koningslanding zou worden gebouwd. De dag van de landing werd weliswaar door de koning en zijn nazaten gevierd, maar de Veroveraar vond dat zijn bewind pas

echt begon op de dag dat hij in de Sterrensept in Oudstee werd gekroond en gezalfd door de Hoge Septon van het Geloof. Die kroning vond twee jaar na Aegons landing plaats, lang nadat de drie grote veldslagen van de Veroveringsoorlogen waren gewonnen. Dat betekent dus dat Aegon zijn veroveringen grotendeels in 2-1 VdV, Voor de Verovering, maakte.

De Targaryens waren van puur Valyrisch bloed, drakenheren van een oeroude bloedlijn. Twaalf jaar voor de Doem van Valyria (1114 VdV) verkocht Aenar Targaryen zijn landerijen in de Vrijplaats en de Lange Zomerlanden en verhuisde met al zijn vrouwen, verwanten, bezittingen, slaven en draken naar Drakensteen, een gure citadel op een eiland onder de rook van een berg in de Zee-engte.

Op zijn hoogtepunt was Valyria de voornaamste stad van de bekende wereld, het middelpunt van alle beschaving. Binnen zijn glinsterende muren wedijverden veertig huizen om macht en glorie aan het hof en in de raad. Ze kwamen op en gingen onder in een eindeloze, vaak brute machtsstrijd.

De Targaryens behoorden niet tot de machtigste drakenheren, en hun rivalen zagen hun vlucht naar Drakensteen dan ook als lafheid. Maar heer Aenars maagdelijke dochter Daenys, later en voor eeuwig bekend als Daenys de Dromer, had voorzien dat Valyria in vuur zou vergaan. Toen de Doem twaalf jaar later arriveerde, waren de Targaryens de enige drakenheren die hem overleefden.

Drakensteen was twee eeuwen lang de westelijkste buitenpost van het Valyrische rijk geweest. Vanuit die locatie in de Geul hadden de heren van Drakensteen de Zwartwaterbaai in een wurggreep, en dat stelde de Targaryens en hun trouwe bondgenoten, de Velaryons van Driftmark (een kleiner huis van Valyrische afkomst), in staat hun schatkisten te vullen met de waar van langsvarende handelsschepen. Samen met de schepen van een ander gelieerd Valyrisch huis, de Celtigars van Klauweiland, domineerde de vloot van de Velaryons de Zee-engte, terwijl de Targaryens met hun draken heer en meester waren in de lucht.

Desondanks richtten de Targaryens de eerste honderd jaar na de Doem van Valyria (een periode die met recht de Eeuw van Bloed wordt genoemd) hun blik nog naar het oosten, niet naar het westen, en stelden ze weinig belang in het doen en laten van Westeros. Gaemon, de broer en echtgenoot van Daenys, volgde Aenar de Banneling op als heer van Drakensteen en werd bekend als Gaemon de Glorieuze. Na Gaemons dood regeerden Aegon, zijn zoon, en Alaena, zijn dochter, samen. Na hen viel de heerschappij toe aan hun zoon Maegon, zijn broer Aerys en Aerys' zonen, Aelyx, Baelon en Daemion. Van die drie broers bleef Daemion als laatste over, en het was zijn zoon Aerion die hem opvolgde als heerser van Drakensteen.

De Aegon die we ons herinneren als Aegon de Veroveraar en Aegon de Draak werd in 27 VdV op Drakensteen geboren. Hij was de enige zoon en het tweede kind van Aerion, heer van Drakensteen, en vrouwe Valaena van het Huis Velaryon, zelf van moederskant half Targaryen. Aegon had twee wettig geboren zussen: een oudere, Visenya, en een jongere, Rhaenys. Het was onder de drakenheren van Valyria lang traditie geweest broers en zussen aan elkaar te huwen om de bloedlijnen puur te houden, maar Aegon besloot zijn zusters allebei te huwen. Volgens de traditie hoorde hij alleen zijn oudere zuster, Visenya, te huwen; dat hij Rhaenys als tweede vrouw nam, was ongebruikelijk, maar niet geheel ongehoord. Men zei dat Aegon Visenya huwde uit plicht en Rhaenys uit verlangen.

Alle drie hadden zich voor hun huwelijken bewezen als drakenheren. Van de vijf draken die met Aenar de Banneling uit Valyria waren weggevloden, was er in Aegons tijd nog slechts één in leven: de reusachtige Balerion, de Zwarte Verschrikking. Zijn andere twee draken, Vhagar en Meraxes, waren jonger en op Drakensteen uitgedroefd.

Er bestaat een mythe, vooral verteld onder de ongeletterden, dat Aegon Targaryen nooit voet aan wal op Westeros had gezet voordat hij uitvoer om het continent te veroveren, maar dat kan onmogelijk waar zijn. Al jaren eerder had heer Aegon opdracht gegeven de Beschilde Tafel te maken. De Tafel was

een enorme houten plaat van wel vijftig voet lang die hij in de vorm van Westeros liet snijden en daarop liet hij elk bos, elke rivier, elk dorp en elk kasteel van de Zeven Koninkrijken schilderen. Aegons interesse in Westeros dateerde duidelijk van lang voor de gebeurtenissen die zijn verovering provoecerden. Bovendien bestaan er betrouwbare verslagen van bezoeken die Aegon en Visenya in hun jeugd aan de Citadel van Oudstee brachten en van valkenjachten op het Prieel als gasten van heer Roodweijn. Mogelijk bezocht hij ook Lannispoort, maar daarover verschillen de verslagen.

Het Westeros van Aegons jeugd was opgedeeld in zeven twist-zieke koninkrijken, en het kwam maar zelden voor dat twee van die koninkrijken niet met elkaar in oorlog waren. Het uitgestrekte, koude Noorden werd geregeerd door de Starks van Winterfel; in de woestijnen van Dorne zwaaiden de vorsten van de Martels de scepter; de westerlanden, rijk aan goud, werden geregeerd door de Lannisters van de Rots van Casterling; over het vruchtbare Bereik heersten de Gardeniers van Hooggaarde; de Vallei, de Vingers en de Maanbergen behoorden toe aan de Arryns... maar de strijd lustigste koningen uit Aegons tijd waren de twee wier rijken het dichtst bij Drakensteen lagen: Harren de Zwarte en Argilac de Arrogante.

Vanuit hun machtige citadel Stormeinde hadden de Stormkoningen van het Huis Durrandon eens over het oosten van Westeros geheerst, van Kaap Gram tot de Krabbenbaai, maar hun macht was al eeuwen aan het slinken. De koningen van het Bereik hadden hun domein vanuit het westen afgeknabbeld, de Dorners bestookten hen vanuit het zuiden en Harren de Zwarte en zijn ijzermannen hadden hen verdreven van de Drietand en het land ten noorden van de Zwartwaterstroom. Koning Argilac, de laatste der Durrandons, had dat verval een halt toegeroepen – hij had als jonge knaap een Dornse invasie afgeslagen, was de Zee-engte overgestoken om zich aan te sluiten bij het grote verbond tegen de ‘tijgers’ van Volantis, die een keizerrijk wilden oprichten, en had twintig jaar daarna Garse VII Gardenier van het Bereik gedood bij de Slag van Zomerveld.

Maar Argilac was oud geworden. Zijn befaamde zwarte haarbos was vergrijsd en hij kon niet langer vechten als vanouds.

Ten noorden van het Zwartewater werd het rivierengebied geregeerd door de bloedige hand van Harren de Zwarte van het Huis Rijk, koning van de Eilanden en Rivieren. Harrens ijzergeboren grootvader, Harwyn Hardhand, had de Drietand veroverd op Argilacs grootvader, Arrec, wiens eigen voorouders eeuwen eerder de laatste der rivierenkoningen hadden ontroond. Harrens vader had zijn domein naar het oosten uitgebreid tot aan Schemerdel en Rooswijk. Harren zelf had zijn bijna veertig jaar lange bewind voornamelijk gewijd aan de bouw van een kolossaal kasteel aan het Godsoog. Maar Harrenhal was eindelijk bijna voltooid, dus waren de ijzergeborenen weer vrij om op veroveringstocht te gaan. Geen koning in Westeros was zo gevreesd als Zwarte Harren, wiens wreedheid overal legendarisch was geworden. En geen koning in Westeros voelde zich zo bedreigd als Argilac – een oude krijger wiens enige erfgenaam een ongehuwde dochter was. Dus benaderde Argilac de Targaryens en bood heer Aegon de hand van zijn dochter aan, met als bruidsschat al het land ten oosten van het Godsoog, van de Drietand tot aan het Zwartewater.

De heer van Drakensteen deed een tegenaanbod: hij zou het land dat hem was aangeboden als bruidsschat aannemen als Argilac ook Masseyshoek opgaf, plus de bossen en velden ten zuiden van het Zwartewater tot aan het Wendwater en de bronnen van de Mander. Het pact zou verzegeld worden met een huwelijk tussen koning Argilacs dochter en Orys Baratheon, Aegons jeugdvriend.

Die voorwaarden verwierp Argilac de Arrogante woedend. Orys Baratheon was heer Aegons buitenechtelijke halfbroer, fluisterde men, en de Stormkoning weigerde zijn dochter te ontlenen door haar hand aan een bastaard te schenken. Het voorstel maakte hem zo kwaad dat hij zijn kalmte verloor. Hij liet de handen van Aegons afgezant afhakken en in een kistje terugsturen. ‘Dit zijn de enige handen die ik uw bastaard ooit zal schenken,’ schreef hij.

Aegon stuurde geen antwoord. In plaats daarvan riep hij zijn vrienden, banieren en voornaamste bondgenoten naar Drakensteen. Hun aantallen waren klein. De Velaryons van Driftmark en de Celtigars van Klauweiland hadden trouw gezworen aan de Targaryens. Van Masseyshoek kwamen heer Bar Emmon van Scherpenes en heer Massijs van Steendans, beide vazallen van Stormeinde, maar met nauwere banden met Drakensteen. Heer Aegon en zijn zusters overlegden met hen en bezochten de kasteelsept om te bidden tot de Zeven van Westeros, hoewel Aegon nooit eerder was beschreven als een godvruchtig man.

Op de zevende dag steeg er van de torens van Drakensteen een wolk raven op om heer Aegons besluit kenbaar te maken aan de Zeven Koninkrijken van Westeros. Ze vlogen naar de zeven koningen, de Citadel van Oudstee, heren van groot en van klein aanzien. Alle brachten ze dezelfde boodschap: vanaf die dag zou Westeros slechts één koning kennen. Zij die de knie bogen voor Aegon van het Huis Targaryen zouden hun landerijen en titels behouden. Zij die de wapens tegen hem opnamen, zouden worden verslagen, vernederd en gedood.

Over het aantal zwaarden waarmee Aegon en zijn zusters uitvoeren van Drakensteen, verschillen de verslagen. Sommige spreken van drieduizend, andere van slechts honderden. Het bescheiden Targaryen-leger kwam aan wal aan de noordoever van de mond van de Zwartwaterstroom, waar drie beboste heuvels rondom een klein vissersdorpje oprezen.

Ten tijde van de Honderd Koninkrijken was de riviermond geclaimd door talloze kleine koninkjes, onder wie de Donkerlyns van Schemerdel, de Massijsen van Steendans en de oude rivierkoningen, of ze nu Moddes, Visschers, Vaarens, Zwarte-wouds of Hoeks waren. De drie heuvels waren verschillende malen bekroond geweest met torens en vestingen die in latere oorlogen weer waren neergehaald. Nu waren er alleen gebroken stenen en overgroeide ruïnes over om de Targaryens te begroeten. Hoewel Stormeinde en Harrenhal beide de riviermond claimden, was hij onverdedigd, en de dichtstbijzijnde kastelen waren die van kleinere heertjes zonder veel macht of vermogen

om oorlog te voeren – heertjes die bovendien weinig reden hadden om dol te zijn op hun leenheer in naam, Harren de Zwarte.

Aegon Targaryen trok snel een palissade van boomstammen en aarde op om de hoogste heuvel en stuurde zijn zusters erop uit om de overgave van de nabijgelegen kastelen te aanvaarden. Rooswijck gaf zich zonder slag of stoot over aan Rhaenys en de goudogige Meraxes. Bij Stookewaard werd Visenya beschoten door kruisboogschutters, totdat Vhagar de daken van de donjon van het kasteel in brand stak. Toen gaven ook zij zich over.

De eerste ware beproeving van de Veroveraar kwam van de heren Donkerlyn van Schemerdel en Scaep van Maagdenpoel, die de handen ineensloegen en met drieduizend man naar het zuiden marcheerden om de indringers terug de zee in te drijven. Aegon stuurde Orys Baratheon om hun opmars te stuiten terwijl hij ze met Balerion vanuit de lucht belaagde. In de eenzijdige strijd die volgde, kwamen beide heren om. Donkerlyns zoon en Scaeps broer openden daarna de poorten van hun kastelen en zwoeren hun zwaarden toe aan het Huis Targaryen. Destijds was Schemerdel de voornaamste haven van Westeros aan de Zee-engte; de stad was rijk en welvarend geworden van de handel die door zijn haven vloeide. Visenya Targaryen liet de stad niet plunderen, maar aarzelde niet haar rijkdommen te vorderen, waardoor de schatkisten van de veroveraars aanzienlijk werden aangevuld.

Dit is wellicht een geschikt punt om uit te weiden over de verschillende temperamenten van Aegon Targaryen en zijn zusters en koninginnen.

Visenya, de oudste, was evenzeer een krijger als Aegon zelf, even comfortabel in maliën als in zijde. Ze droeg het Valyrische slagzwaard Donkere Zuster en gebruikte het met vaardigheid, want ze had van kleins af aan samen met haar broer getraind. Hoewel ze het zilvergouden haar en de paarse ogen van Valyria had, was haar schoonheid wreed en streng. Zelfs zij die het meest van Visenya hielden, beschouwden haar als streng, ernstig en rancuneus, en het gerucht ging dat ze experimenteerde met vergiffen en duistere tovenarijen.

Rhaenys, de jongste van de drie, was alles wat haar zuster niet was: speels, impulsief, nieuwsgierig en geneigd tot bevestigingen. Ze was geen ware krijger en hield meer van muziek, dans en poëzie – ze onderhield vele dichters, mommers en poppenspelers. Toch zegt men dat Rhaenys meer tijd op haar draak doorbracht dan haar broer en zuster bij elkaar, want meer dan van wat ook hield ze van vliegen. Ze zou ooit gezegd hebben dat ze voor haar dood een keer op Meraxes de Zee van Zonsondergang over wilde vliegen om te zien wat er ten westen van het water lag. Terwijl niemand er ooit aan twijfelde dat Visenya trouw was aan haar broer en echtgenoot, omringde Rhaenys zich met knappe jongemannen, die ze (volgens gefluisterde geruchten) zelfs uitnodigde in haar slaapvertrekken wanneer Aegon bij haar oudere zus sliep. Ondanks die geruchten kon het niemand aan het hof ontgaan dat de koning voor elke nacht die hij bij Visenya doorbracht, er tien bij Rhaenys sliep.

Aegon Targaryen zelf was voor zijn tijdgenoten een even groot raadsel als voor ons. Bewapend met het Valyrisch stalen zwaard Zwartvier werd hij gerekend tot de beste krijgers van zijn tijdperk, maar hij schepte geen plezier in krijgshaftige prestaties en reed nooit mee in toernooien. Zijn draak was Balerion de Zwarte Verschrikking, maar hij vloog alleen wanneer hij de strijd in ging of snel ver wilde reizen. Zijn indrukwekkende verschijning trok volgelingen aan, maar afgezien van zijn jeugdkameraad Orys Baratheon had hij geen echte vrienden. Vrouwen voelden zich tot Aegon aangetrokken, maar hij bleef zijn zusters eeuwig trouw. Hij had veel vertrouwen in zijn kleine raad en zusters en liet het dagelijkse bestuur van het domein voor een groot deel aan hen over... maar wanneer hij het nodig achtte, aarzelde hij niet het bevel te nemen. Hoewel hij hardhandig optrad tegen rebellen en verraders, was hij edelmoedig tegenover vijanden die de knie bogen.

Dat toonde hij voor het eerst bij het Aegon-fort, het geïmproviseerde kasteel van hout en aarde dat hij had gebouwd op wat vanaf die dag bekendstond als Aegons Hoge Heuvel. Nadat hij

een tiental kastelen had buitgemaakt en de mond van het Zwarte-water aan beide kanten van de rivier had veiliggesteld, riep hij de verslagen heren bij zich. Daar wierpen ze hun zwaarden neer aan zijn voeten, waarna Aegon ze liet opstaan en ze hun land en titels teruggaf. Zijn oudste aanhangers ontvingen nieuwe eerbewijzen. Daemon Velaryon, heer der Getijden, werd benoemd tot meester der schepen, bevelhebber van de koninklijke vloot; Triston Massijs, heer van Steendans, tot wetmeester; en Crispian Celtigar tot muntmeester. Orys Baratheon beschreef Aegon als ‘mijn schild, mijn trouwe vriend, mijn sterke rechterhand’. Zodoende wordt hij door maesters gezien als de eerste Hand des Konings.

De traditie van heraldische banieren bestond onder de heren van Westeros al lang, maar de drakenheren van Oud Valyria hadden ze nooit gedragen. Toen Aegons ridders zijn grote zijden krijgsvaandel ontrolden, met een driekoppige, vuurspuwende rode draak op een zwart veld, zagen de heren dat als een teken dat hij waarlijk een van hen was geworden, een waardige hoge koning voor Westeros. Toen Visenya een diadeem van Valyrisch staal met robijnen op zijn hoofd zette en Rhaenyshem uitriep tot ‘Aegon, Eerste van die Naam, koning van gans Westeros en Schild van Zijn Volk’, brulden de draken en juichten de edelen... maar schreeuwden de kleine luiden – vissers, boeren en huisvrouwen – het hardst.

De zeven koningen die Aegon de Draak van plan was te onttronen, juichten echter niet. In Harrenhal en Stormeinde hadden Harren de Zwarte en Argilac de Arrogante hun banierenmanschappen al bijeengeropen. In het westen reed koning Mern van het Bereik over de Zeeweg naar de Rots van Casterling om te vergaderen met koning Loren Lannister. De vorstin van Dorne stuurde een raaf naar Drakensteen met het aanbod zich bij Aegon aan te sluiten tegen de Stormkoning... maar als gelijke en bondgenoot, niet als onderdaan. Een tweede aanbod om een verbond te vormen kwam van de kind-koning van het Adelaarsnest, Ronneel Arryn, wiens moeder voor de steun van de Vallei tegen Zwarte Harren al het land ten oosten van de

